

Niets te verliezen

Niets te verliezen

SARAH DESSEN

Vertaald door Michèle Bernard

moon

Lees ook van Sarah Dessen:

Ik moet je iets vertellen

Sleutel naar geluk

Spring maar achterop

© Sarah Dessen, 2011

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Viking Children's Books, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Oorspronkelijke titel *What Happened to Goodbye*

Nederlandse vertaling © 2012 Michèle Bernard

Nederlandse uitgave © Moon, Amsterdam 2015

Omslagbeeld Getty Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1397 1

ISBN 978 90 488 1458 9 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De tafel plakte, er zat een vette streep op mijn waterglas en na tien minuten hadden we nog geen serveerster gezien. Toch wist ik precies wat mijn vader zou zeggen. Het was zo onderhand gesneden koek.

‘Nou, ik kan je wel vertellen dat ik mogelijkheden zie.’

Hij nam zijn omgeving in zich op terwijl hij dat zei. Op de menukaart stond de Luna Blu beschreven als ‘eigentijds Italiaans van ouderwetse kwaliteit!’, maar ik zette vraagtekens bij die laatste bewering op grond van wat ik had gezien in de paar minuten dat we hier waren. Ten eerste was er op een doordeweekse dag om halfeen ’s middags nog maar één ander tafeltje bezet. Ten tweede was mijn oog gevallen op de plastic plant die naast onze tafel stond, waar een halve centimeter stof op zat. Maar mijn vader moest wel de optimist uithangen. Daar werd hij voor betaald.

Nu keek ik naar hem terwijl hij met gefronste wenkbrauwen de menukaart bestudeerde. Hij had eigenlijk een bril nodig, maar die droeg hij niet meer nadat hij er drie achter elkaar was kwijtgeraakt, en daarom tuurde hij tegenwoordig met half samengeknepen ogen. Ieder ander zou er daardoor misschien vreemd uitzien, maar bij mijn vader stond het juist heel charmant.

‘Ze hebben inktvisringen én guacamole,’ zei hij, en hij streek het haar dat voor zijn ogen hing opzij. ‘Dat heb ik nog nooit eerder op een kaart gezien. Ik vind dat we het allebei moeten bestellen.’

‘Jammie,’ zei ik, terwijl er een serveerster, gekleed in leren moonboots en een minirok, langsliep zonder ons een blik waardig te keuren.

Mijn vader keek haar na en richtte toen zijn ogen op mij. Ik zag aan hem dat hij zich afvroeg, zoals altijd als we net weer waren verhuisd, of ik boos op hem was. Dat was niet het geval. Natuurlijk was het altijd best irritant om je boeltje weer te pakken en alles en iedereen achter te laten. Maar het lag er maar net aan hoe je ertegenaan keek. Als je het beschouwt als een allesverpletterende, levensverziekende verandering, dan ben je er geweest. Maar giet je het in de vorm van een opknapbeurt, een nieuwe kans en een frisse start, dan is alles goed. We waren in Lakeview. Het was begin januari. Ik zou vanaf nu iedereen kunnen zijn die ik wilde.

We hoorden een klap en we keken allebei in de richting van de bar, waar een meisje, met lang zwart haar en armen die onder de tatoeages zaten, blijkbaar net een grote kartonnen doos op de grond had laten vallen. Ze zuchtte diep, duidelijk geïrriteerd, en liet zich op haar knieën vallen om de papieren bekertjes op te rapen die eruit waren gerold. Toen zij ze voor de helft had opgeraapt, keek ze op en zag ze ons zitten.

‘O, nee,’ zei ze, ‘zitten jullie hier al lang?’

Mijn vader legde zijn menukaart weg. ‘Nog niet zo lang.’

Ze keek hem aan met een blik die duidelijk maakte dat ze daar zo haar twijfels over had. Ze stond op en keek het restaurant door. ‘Tracy!’ riep ze. Toen wees ze naar ons. ‘Er zitten mensen aan jouw tafeltje. Kan je misschien, alsjeblieft, naar ze toe gaan en ze een drankje aanbieden?’

Ik hoorde wat gestamp en een paar tellen later verscheen van om de hoek de serveerster met de laarzen in beeld. Ze keek alsof ze slecht nieuws voor ons had terwijl ze haar

notitieboekje tevoorschijn haalde. 'Welkom in de Luna Blu,' dreunde ze met vlakke stem op. 'Wat willen jullie drinken?'

'Zijn de inktvisringen goed?' vroeg mijn vader aan haar.

Ze keek hem aan alsof dit een strikvraag was. Toen zei ze uiteindelijk: 'Gaat wel.'

Mijn vader glimlachte. 'Geweldig. Dan nemen we daar een portie van, en van de guacamole. O, en nog een kleine salade van het huis.'

'We hebben vandaag alleen een vinaigrettedressing,' vertelde Tracy hem.

'Perfect,' zei mijn vader. 'Dat is precies wat we willen.'

Ze keek hem over haar notitieboekje heen met een sceptische blik aan. Toen zuchtte ze, stak haar pen achter haar oor en liep weg. Ik wilde haar net achternaroeppen omdat ik nog een cola wilde bestellen, toen mijn vaders telefoon plotseling zoemde, over tafel begon te schuiven en tegen zijn bestek aan stootte. Hij pakte hem op, tuurde met half samengeknepen ogen naar het scherm en legde hem weer neer, het bericht negerend zoals hij al die andere berichten had genegeerd die hij had gekregen sinds we die ochtend uit Westcott waren vertrokken. Toen hij me weer aankeek, zorgde ik ervoor dat ik glimlachte.

'Ik heb een goed gevoel over deze plek,' zei ik. 'Oneindig veel mogelijkheden.'

Hij keek me even aan en stak toen zijn hand naar voren om me in mijn schouder te knijpen. 'Jij bent een fantastische meid, wist je dat?'

Zijn telefoon zoemde weer, maar deze keer sloegen we er geen van beiden acht op. Maar in Westcott zat een andere fantastische meid te sms'en en te bellen en zich af te vragen waarom haar vriendje, die ene die zo charmant was maar zich niet kon binden, haar telefoontjes en berichten negeerde. Misschien stond hij onder de douche. Of was hij

weer vergeten om zijn mobieltje mee te nemen. Of misschien zat hij met zijn dochter in een restaurant in een stad, honderden kilometers verderop, om wederom aan een nieuw leven te beginnen.

Een paar minuten later kwam Tracy terug met de guacamole en de salade, die ze met een klap voor onze neus op tafel zette. 'De inktvisringen duren nog even,' informeerde ze ons. 'Willen jullie verder nog iets?'

Mijn vader keek mij aan en ondanks mezelf voelde ik een steek van vermoedheid bij de gedachte dat hetzelfde liedje steeds maar werd herhaald. Maar ik had twee jaar geleden een keus gemaakt. Om te blijven of mee te gaan, om één iemand te zijn of vele anderen. Je kon over mijn vader zeggen wat je wilde, maar het leven was nooit saai met hem.

'Nee,' zei hij tegen Tracy, hoewel hij zijn ogen op mij gericht hield. Hij kneep ze in het geheel niet samen, zijn helderblauwe ogen – net als die van mij. 'Wij hebben niets meer nodig.'

Als mijn vader en ik naar een nieuwe stad verhuisden, gingen we altijd als eerste naar het restaurant dat hij toegewezen had gekregen om er een maaltijd te bestellen. En elke keer namen we dezelfde voorgerechten: guacamole als het een Mexicaans restaurant was, inktvisringen in de Italiaanse tentjes en een eenvoudige salade, wat er ook gebeurde. Mijn vader meende dat dit de basisgerechten waren, die in elke eetgelegenheid die zichzelf serieus nam op de kaart moesten staan en die geramd moesten zitten, waarmee ze het uitgangspunt vormden voor alles wat nog zou volgen. In de loop van de tijd waren ze ook een maatstaf geworden voor mijn inschatting van hoe lang we op de nieuwe plek zouden blijven. Als de guacamole redelijk was en de sla een

beetje knapperig, dan wist ik dat ik me niet te veel moest hechten. Maar als de inktvisringen naar rubber smaakten en de sla slijmerige zwarte randjes had, dan kon ik op school wel deelnemen aan een sportteam of zelfs lid worden van een of twee clubjes, omdat we dan nog wel een tijdje zouden blijven.

Als we hadden gegeten, rekenden we af en gaven we een flinke fooi, maar niet te uitbundig, voor we op zoek gingen naar onze huurwoning. Na het ontkoppelen van de boedelbak ging mijn vader weer terug naar het restaurant om zich officieel voor te stellen en ging ik aan de slag om het huis in te richten.

EAT INC, een restaurantketen waar mijn vader voor werkte als adviseur, regelde altijd een huis voor ons. In Westcott, een badplaats in Florida waar we net vandaan kwamen, hadden ze een schattige bungalow voor ons gehuurd, in een straat achter de zee, die helemaal in roze- en groentinten was ingericht. Overal stonden flamingo's van plastic: op het gazon, in de badkamer, aan elkaar geregen als kleine lampjes boven de open haard. Kitsch, maar wel aandoenlijk. Daarvoor, in Petree, een kleine buitenwijk van Atlanta, woonden we in een omgebouwde zolderverdieping in een hoog pand waar voornamelijk vrijgezellen en zakenmannen woonden. Alles was er van teak en donker, de moderne meubels hadden scherpe randen en het was er altijd stil en koud. Misschien viel het me zo op omdat ons eerste huis, een splitlevelwoning in Montford Falls, in een doodlopende straat stond waar alleen maar gezinnen woonden. Op alle gazons lagen fietsen en op bijna alle veranda's wapperden decoratieve vlaggetjes: dikke kerstmannen met kerst, robijnrode hartjes met Valentijnsdag, regendruppels en regenbogen in de lente. De troep moeders, die 's ochtends en 's middags allemaal in joggingbroek in loopspas de

kinderwagen voortduwden om naar de schoolbus te gaan, bestudeerde ons zonder gêne vanaf het eerste moment dat we aankwamen. Ze keken hoe mijn vader voor zijn werk op de gekste tijden vertrok en thuiskwam, en ze wierpen mij meelevende blikken toe als ik met de boodschappen en de post het huis in liep. Ik wist maar al te goed dat ik geen deel meer uitmaakte van wat men een traditioneel gezin noemt. Maar hun gestaar bevestigde dat nogmaals, voor het geval ik het even vergeten was.

Alles was zo anders na die eerste verhuizing, dat ik niet het gevoel had dat ik ook anders moest zijn. Dus was mijn naam het enige wat ik veranderde. Voorzichtig maar vastberaden corrigeerde ik mijn mentor op mijn eerste schooldag. 'Eliza,' zei ik tegen hem. Hij liet zijn blik over de presentielijst glijden, kraste dat wat er stond door en schreef deze naam op. Het was zo makkelijk als wat. Zonder enige moeite, op een gehaast moment tussen de mededelingen door, had ik zestien jaar van mijn leven ingepakt en uit het zicht gezet en was ik herboren, nog voor het eerste lesuur officieel was begonnen.

Ik wist niet precies wat mijn vader ervan vond. Toen er een paar dagen later iemand belde voor Eliza keek hij verward, ook toen ik mijn hand naar de telefoon uitstak en hij hem aan mij gaf. Maar hij heeft er nooit iets over gezegd. Ik wist dat hij het begreep, op zijn eigen manier. We waren allebei uit dezelfde stad en onder dezelfde omstandigheden vertrokken. Hij moest blijven wie hij was, maar ik twijfelde er geen seconde aan dat hij ook veranderd zou zijn als dat had gekund.

Ik was als Eliza niet heel anders dan degene die ik daarvoor was geweest. Ik had mijn moeders uiterlijk geërfd: lang, goudblond haar en blauwe ogen, en daarom leek ik precies op de andere populaire meisjes op school. Tel daarbij op

het feit dat ik niets te verliezen had, wat me zelfvertrouwen gaf, waardoor ik snel werd opgenomen in de groep populaire jongens en meisjes en gemakkelijk vrienden maakte. Het hielp ook dat iedereen in Montford Falls elkaar al zijn hele leven kende: een nieuw gezicht, ook als je er bekend uitzag, maakte je exotisch, anders. Ik hield zo van dit gevoel dat toen we vervolgens naar Petree verhuisden, ik het nog wat verder opschroefde en mezelf Lizbet noemde, en optrok met de toneelmeisjes en de dansers van de muziekproductie. Ik droeg leggings en zwarte coltruitjes, deed felroze lippenstift op en had mijn haar naar achteren getrokken in de strakst mogelijke knot. Ik hield mijn calorieën bij, begon met roken en maakte van alles een Toneelstuk. Het was wel degelijk anders, maar ook heel vermoeiend. En dat was waarschijnlijk de reden dat ik er in Wesycott, onze verblijfplaats hiervoor, helemaal tevreden mee was om Beth te zijn: secretaris van de leerlingenraad en duizendpoot. Ik schreef voor de schoolkrant en gaf bijles aan kinderen uit de onderbouw die onder de maat presteerden. In mijn vrije tijd organiseerde ik dagen waarop er auto's werden gewassen en zelfgebakken taarten werden verkocht om geld in te zamelen voor het literaire tijdschrift, het debatteam en de Spaanse club, die een clubhuis voor de kinderen in Honduras wilde bouwen. Ik was dat Meisje dat Iedereen Kent en mijn gezicht stond meerdere malen in het jaarboek. En daarom zou het des te meer opvallen als ik niet in het volgende jaarboek zou staan.

Het vreemdste van dit alles was wel dat ik hiervoor, in mijn oude leven, al deze dingen niet was geweest: geen leerlingenvoorzitter of toneelspeelster of atleet. Daar was ik heel gewoon, normaal en onopvallend. Gewoon Mclean.

Dat was mijn echte naam, die mijn ouders mij hadden gegeven. Ook de naam van de succesvolste trainer van mijn

vaders lievelingsbasketbalteam aller tijden aan de Defriese-universiteit, waar mijn ouders hadden gestudeerd. Dat hij een fan was van het basketbal dat aan de Defriese werd gespeeld was net zo'n understatement als dat je zou zeggen dat de zon gewoon een planeet was. Zijn hele leven bestond uit DB, zoals hij en mensen die net zo geobsedeerd waren het team noemden, al vanaf zijn kinderjaren, toen hij opgroeide op nog geen tien kilometer afstand van het universiteitsterrein. In de zomer ging hij naar het Defriese-basketbalkamp, hij kende de statistieken van elk team en iedere speler uit zijn hoofd en vanaf de kleuterschool tot en met de middelbare school droeg hij op elke klassenfoto een shirt met DEFRIESE erop. De totale speeltijd van veertien minuten die hij kreeg gedurende de twee jaar dat hij in het team voornamelijk als wisselspeler op de bank had gezeten, waren zonder twijfel de beste minuten van zijn leven.

Met uitzondering van mijn geboorte, natuurlijk, haastte hij zich altijd erbij te zeggen. Die was ook geweldig. Zo geweldig dat het eigenlijk vanzelf sprak dat ik vernoemd zou worden naar Mclean Rich, zijn enige trainer en de man die hij het meest van iedereen bewonderde en respecteerde. Mijn moeder, die wist dat verzet tegen deze keus zinloos was, stemde alleen in onder de voorwaarde dat ik een normale tweede naam zou krijgen: Elizabeth, om mij een alternatief te bieden, mocht ik daar ooit gebruik van willen maken. Ik had nooit verwacht dat die tijd echt een keer zou aanbreken. Maar je kunt blijkbaar nooit alles voorspellen.

Drie jaar geleden waren mijn ouders, geliefden vanaf de universiteit, gelukkig getrouwd en de opvoeders van mij, hun enige kind. We woonden in Tyler, de universiteitsstad waarvan de Defriese-universiteit het middelpunt vormde, waar we een restaurant hadden: de Mariposa Grill. Mijn vader was de chef-kok, mijn moeder zorgde voor de zake-

lijke kant en de ontvangst van de gasten, en ik groeide op in het volgestouwde kantoor, waar ik tekeningen maakte op de rekeningen. Of ik zat op de snijtafel in de keuken, waar ik naar het keukenpersoneel keek dat dingen in de frituurpan gooide. We hadden een seizoenskaart voor de allergeodkoopste plaatsen hoog bovenin, waar mijn vader en ik de longen uit ons lijf schreeuwden als de spelers ver onder ons als mieren heen en weer schuifelden. Ik kende de statistieken van het Defriese-team net zo goed als andere meisjes feitjes over prinsessen uit Disneyfilms kenden: de vroegere en huidige spelers, de puntengemiddelden van de basis- en de wisselers, en hoeveel keer het team moest winnen om van Mclean Rich de coach te maken die de meeste overwinningen op zijn naam had staan. De dag dat hem dat lukte omhelsden mijn vader en ik elkaar en proostten we met bier (hij) en frisdrank (ik) alsof we een trotse familie waren.

Toen Mclean met pensioen ging, rouwden we, maakten we ons zorgen over de kandidaten die hem zouden vervangen en bestudeerden we hun carrières en aanvalsstrategieën. We waren het erover eens dat Peter Hamilton de beste keus was. Hij was jong, enthousiast en had een goede staat van dienst. Vervuld van goede hoop gingen wij naar de bijeenkomst om hem te verwelkomen. Een hoop die zelfs geheel werd ingelost toen Peter Hamilton op een avond in hoogsteigen persoon de Mariposa binnen stapte en het eten zo lekker vond dat hij onze besloten eetruimte wilde gebruiken voor een diner met het team. Mijn vader was in de DB-hemel toen zijn twee grootste passies, basketbal en het restaurant, eindelijk met elkaar werden verenigd. Het was geweldig. Dat was het niet meer toen mijn moeder verliefd werd op Peter Hamilton.

Het zou al erg genoeg zijn geweest als ze mijn vader had

verlaten voor een ander. Maar voor mij en mijn vader, fanatieke DB-aanhangers, was Peter Hamilton een god. Maar idolen vallen van hun voetstuk en soms landen ze boven op je en blijf je verpletterd achter. Ze verscheuren je gezin, vernederen je in de ogen van de bewoners van de stad waar je van houdt en verzieken voorgoed het basketbal voor je.

Zelfs na al die tijd leek het nog steeds onmogelijk dat ze het had gedaan, en als ik er op willekeurige momenten aan dacht, voelde het alsof mijn keel onverwacht werd dichtgeknepen. In de eerste onwerkelijke weken nadat mijn ouders mij apart hadden genomen om me te vertellen dat ze uit elkaar gingen, liet ik in gedachten de afgelopen jaren keer op keer de revue passeren om erachter te komen hoe dit had kunnen gebeuren. Ik bedoel... ja, het restaurant liep moeizaam en ik wist dat het spanningen tussen hen gaf. En ik ben er getuige van geweest dat mijn moeder altijd zei dat mijn vader niet genoeg tijd aan ons besteedde, waarop hij zei dat dat veel makkelijker zou zijn als we in een golfplaten hut langs de kant van de weg zouden wonen. Maar in alle gezinnen kwamen dat soort ruzies voor, of niet soms? Dat betekende niet dat het oké was om er met een andere man vandoor te gaan. En al helemaal niet met de trainer van het lievelingsteam van je man en je dochter.

Maar de enige die de antwoorden op al deze vragen had, zei helemaal niets. Tenminste, niet zoveel als ik van haar verlangde. Misschien had ik dat kunnen verwachten, omdat mijn moeder nooit een bijster emotioneel, spraakzaam, bekentenisvol type is geweest. Maar die paar keer dat ik in die onwerkelijke begintijden van de scheiding en tijdens de nog steeds niet zo stabiele dagen erna de cruciale vraag ter sprake probeerde te brengen, waarom wilde ze me toen gewoon niet vertellen wat ik wilde horen? In plaats daarvan was haar standaardantwoord: 'Wat er in een huwelijk ge-

beurt is iets tussen twee mensen. Je vader en ik houden heel veel van jou. Dat zal nooit veranderen.' De eerste paar keer werd dat met verdriet gezegd. Daarna klonk er een vleugje irritatie in door. Toen haar toon scherp werd, hield ik op met vragen stellen.

HAMILTON VERSCHEURT GEZIN! kopten de sportblogs. GEEF ME JE VROUW MAAR.

Grappig dat de krantenkoppen zo geestig waren, terwijl de waarheid zo grimmig was. En hoe gek was het wel niet dat dit altijd onderdeel van mijn leven was geweest: hoe ik aan mijn naam was gekomen, en dat het nu letterlijk een deel van mijn leven werd. Het was alsof je dol was op een film waarvan je elk beeldje kende en waar je plotseling zelf in zat. Maar dat het geen komische of romantische film meer was, maar je ergste nachtmerrie.

En natuurlijk had iedereen het erover. De burens, de sportjournalisten, de kinderen bij mij op school. Ze hadden het er waarschijnlijk nog steeds over, drie jaar en een kleine Hamilton-tweeling later, maar godzijdank was ik er toen niet meer om het aan te horen. Ik heb hen achtergelaten, samen met Mclean, toen ik met mijn vader een boedelbak aan onze oude Land Rover haakte en we naar Montford Falls reden. En Petree. En Westcott. En nu hiernaartoe.

Het was het eerste wat ik zag toen we de oprit op draaiden van ons nieuwe huurhuis. Niet de frisse witte verflaag, het vrolijke groene houtwerk of de brede, uitnodigende veranda. In eerste instantie vielen me de huizen aan weerszijden niet eens op, die vergelijkbaar waren qua grootte en stijl. Het ene met een zorgvuldig gemaaid gazon, het pad keurig omzoomd met nette struiken en het andere met geparkeerde auto's op het gazon, dat ook nog eens bezaaid was met lege rode plastic bekertjes. In plaats daarvan zag ik

alleen dat ding aan het uiteinde van de oprit, dat ons persoonlijk verwelkomde.

We stopten er pal voor en zeiden geen van beiden een woord. Toen zette mijn vader de motor af en we bogen ons naar voren en keken door de voorruit hoe het boven ons uittorende.

Een basket. Natuurlijk. Soms was het leven gewoon hilarisch.

Heel even deden we niets anders dan staren. Toen liet mijn vader zijn hand van de autosleutel glijden. 'We gaan maar eens uitladen,' zei hij, en hij duwde zijn portier open. Ik deed hetzelfde en volgde hem naar de boedelbak. Maar ik zou kunnen zweren dat de basket me in de gaten hield toen ik mijn koffer pakte en die naar de veranda bracht.

Het huis was schattig, klein maar wel heel knus en het was duidelijk onlangs opgeknapt. De keukenapparatuur leek nieuw en ik zag op de muren geen sporen van punaises of spijkers. Mijn vader liep weer naar buiten om verder uit de laden, terwijl ik nog even op verkenning ging om me te oriënteren. Er was kabel en een draadloos netwerk: dat was goed. Ik had mijn eigen badkamer: dat was nog beter. En zo te zien lag het centrum op loopafstand, wat betekende dat er minder gedoe met het vervoer zou zijn dan in onze vorige verblijfsplaats. Ik voelde me eigenlijk best goed, op die herinnering aan de basket na, tot het moment dat ik de veranda aan de achterkant van het huis betrad en daar iemand trof die languit op een stapel tuinstoelkussens lag.

Ik slaakte een kreet die zo hoog en meisjesachtig klonk dat ik me ervoor zou hebben geschaamd als ik niet zo was geschrokken. Maar degene die op de kussens lag was net zo verrast, gezien de manier waarop hij opwipte en zich omdraaide om naar mij te kijken, terwijl ik me naar de

deur achter me haastte en naar de deurknop greep om hem zo snel mogelijk dicht te doen. Toen ik het slot erop draaide, nog steeds met bonkend hart, kon ik zien dat het een jongen was in een spijkerbroek en met lang haar; hij droeg een verschoten flanellen shirt en had afgetrapte Adidas-schoenen aan. Hij had een heel dik boek zitten lezen, tot ik hem stoorde.

Nu ging hij overeind zitten, terwijl ik naar hem keek, en legde hij het boek naast zich. Hij streek over de achterkant van zijn haar – slordig, zwart en een beetje krullend – en pakte toen een jasje dat hij had opgerold en als kussen had gebruikt, en schudde het uit. Het was een verschoten corduroy jasje met een of ander embleem op de voorkant, en ik stond toe te kijken hoe hij het zagezegd kalmpjes aantrok voor hij ging staan en zijn boek oppakte. Ik zag dat het een of ander leerboek was. Toen streek hij zijn haar opzij en draaide zich om. Hij keek me recht aan door het raam van de deur tussen ons in. Sorry, zei hij zonder geluid. Sorry.

‘Mclean!’ riep mijn vader vanuit het halletje, en zijn stem galmde door de lege gang. ‘Ik heb je laptop hier. Wil je dat ik die naar je kamer breng?’

Ik stond als aan de grond genageld naar die jongen te staren. Zijn ogen waren felblauw en zijn gezicht was winters bleek, maar met rode wangen. Ik was er nog steeds niet uit of ik nou om hulp moest roepen, toen hij ineens naar me lachte en min of meer naar me salueerde met zijn vingers tegen zijn slaap. Vervolgens draaide hij zich om en liep door de hordeur naar de achtertuin. Hij struinde langzaam weg, liep onder de basket door naar het hek van het huis ernaast, waar hij, in mijn ogen, heel elegant overheen sprong. Toen hij de veranda op liep, ging de keukendeur open. Het laatste wat ik van hem zag was dat hij zijn schou-

ders rechtte alsof hij zich voor iets schrap zette voor hij naar binnen verdween.

‘McLean?’ riep mijn vader weer. Hij kwam nu dichterbij en zijn voetstappen echoden. Toen hij me zag, stak hij mijn laptoptas in de lucht. ‘Weet je al waar je deze wilt hebben?’

Ik keek weer naar het huis van de burens, waar die jongen net naar binnen was gegaan, en vroeg me af welk verhaal hierachter zat. Je hangt niet rond bij een huis waarvan je denkt dat het leegstaat als je er pal naast woont, tenzij je niet graag thuis bent. En dat was zijn huis, dat was wel duidelijk. Je kunt het zien als iemand ergens thuishoort. Dat kun je niet spelen, hoe hard je ook je best zou doen.

‘Bedankt,’ zei ik tegen mijn vader, terwijl ik me naar hem toe draaide. ‘Leg hem maar ergens neer.’

Als je vader chef-kok is, nemen mensen automatisch aan dat hij thuis altijd kookt. Dat was niet het geval in ons gezin. Sterker nog: als hij uren in een restaurantkeuken was geweest om het eten voor te bereiden of toe te zien hoe anderen dat deden, was achter het fornuis staan wel het laatste waar hij zin in had als hij eindelijk thuis was.

Daarom was mijn moeder op zichzelf aangewezen, en zij was absoluut geen keukenprinses. Zoals mijn vader een perfecte witte saus kon maken, zo overgoot zij alles met een 'roomsaus': romige kippensoep over kipfilets, romige broccolisoepp over aardappelen uit de oven, romige champignonsoep over... tja, over van alles en nog wat. Als ze in de stemming was voor iets speciaals, strooide ze wat kruimels chips over het gerecht dat ze in elkaar had geflanst en noemde ze dat garnituur. We aten groenten uit blik, Parmezaanse kaas uit een bus en kipfilets uit de diepvries, die ze in de magnetron ontdooide. En dat gaf niks. Op de zeldzame avonden dat mijn vader thuis was en overgehaald kon worden om te koken, deed hij dat altijd met de barbecue. Daar grilde hij zalmfilets of dikke r-bonesteaks, terwijl hij ondertussen ballen opgooide in de richting van onze gehavende basket waarvan het backboard was volgeplakt met Defriese-stickers, zodat er geen witte plek meer te zien was. Mijn moeder opende binnen in huis een zak met sla en strooide daar croutons uit een doosje overheen, om het af te maken met dressing uit een flesje. Dat contrast zou

misschien vreemd hebben geleken, maar op de een of andere manier werkte het.

Toen het huwelijk van mijn ouders net was geïmpledeerd, verkeerde ik in een shocktoestand. Misschien was het naïef, maar ik had altijd gedacht dat mijn ouders een voorbeeld waren van een Groots Amerikaans Liefdesverhaal. Zij kwam uit een rijke familie in het Zuiden van Amerika dat schoonheidskoninginnen voortbracht, en hij was het enige kind van een arbeider in een autofabriek en een schooljuf, die hem op latere leeftijd hadden gekregen. Twee mensen konden niet meer van elkaar verschillen dan zij. Mijn moeder was een debutante die écht op een etiquette-school had gezeten; mijn vader veegde zijn mond af aan zijn mouw en had niet eens een pak in de kast hangen. Maar op de een of andere manier werkte het, tot mijn moeder besloot dat ze dit niet meer wilde. En zo was alles op slag veranderd.

Toen ze mijn vader verliet voor Peter, kon ik het écht niet geloven, wat er allemaal gebeurde, ook al kwam ik overal om me heen de bewijzen ervan tegen: gegniffel in de gangen op school, mijn moeder die het huis uit ging, de plotselinge diepe vermoeidheid die op mijn vaders gezicht stond gegrift. Ik verkeerde in zo'n schemergebied dat ik er niet eens aan dacht om te protesteren toen er voor mij werd besloten dat ik doordeweeks bij mijn moeder in Casa Hamilton zou wonen en in het weekend bij mijn vader in ons oude huis. Ik ben er slaapwandelen in gelopen, net als in al het andere.

Peter Hamilton woonde in The Range, een exclusieve, met hekken afgeschermd wijk aan het meer. Je moest langs een poortwachter om erin te komen en er was een aparte ingang voor tuin- en klusjesmannen, zodat de bewoners niet oog in oog hoefden te staan met mensen uit de lagere klas-

sen. Alle huizen waren gigantisch groot. De hal van Peters huis was zo groot dat alles wat je zei opsteeg, helemaal tot aan het hoge plafond, waardoor je prompt sprakeloos werd. Er was een speelruimte met een Defriese-flipperkast (een welkomstgeschenk van de basketbalcommissie) en een zwembad waarin op de bodem het Defriese-logo was geschilderd (een welkomstgeschenk van de aannemer, die een grote DB-fan was). Ik moest er altijd aan denken dat de enige die dit alles werkelijk op prijs had gesteld degene was die daar nooit de kans voor zou krijgen: mijn vader. Ik kon hem er niet eens over vertellen, omdat dat zou aanvoelen als de zoveelste belediging.

Wat koken betreft: Peter Hamilton bakte er niks van. Net zomin als mijn moeder, trouwens. In plaats daarvan hadden ze een huishoudster: miss Jane. Zij stond bijna altijd tot je beschikking als je iets wilde, en ook als je niets wilde. Na school lag er altijd een gezonde, aantrekkelijke snack op me te wachten, en 's avonds stond er stipt om zes uur, als er geen wedstrijden waren, een verantwoorde maaltijd met groente, vlees en brood op tafel. Maar ik miste de gerechten met de roomsoepen en de chipskruimels, net zoals ik alles van mijn oude leven miste. Ik wilde het terug. Pas toen mijn moeder vertelde dat ze in verwachting was van een tweeling, besepte ik dat dat nooit meer zou gebeuren. Alsof ik een emmer water over mijn hoofd kreeg, zo schudde het nieuws van hun komst mij wakker.

Mijn moeder had me er niets over gezegd toen ze bij mijn vader wegging, maar als ik het narekende – en god wat heb ik de pest aan rekenen – werd het wel duidelijk dat zij het niet alleen wist, maar dat het ook de enige reden was geweest om alles op te biechten. Het enige wat ik wist, was dat er zoveel nieuws met grote snelheid op me af kwam (zoals: we gaan scheiden, jij zult een groot deel van de week in

een ander huis wonen – o, en het restaurant gaat sluiten) dat ik had gedacht dat niets me nog zou choqueren. Ik had het mis. Plotseling had ik niet alleen een nieuwe stiefvader en een nieuw huis, maar ook nog een nieuw gezin. Het was niet genoeg om het gezin waar ik van hield uit te wissen: ze was het aan het vervangen.

Mijn ouders waren in april uit elkaar gegaan. Die zomer, toen ik wist dat er halfbroertjes of -zusjes op komst waren, besloot mijn vader dat hij de Mariposa zou verkopen en een baan als adviseur zou nemen. De eigenaar van EAT INC, een oud-teamgenoot aan de universiteit, had al tijden geprobeerd om hem in dienst te nemen, en nu leek hun aanbod precies datgene wat hij nodig had. Een nieuwe richting, een nieuwe omgeving. Een verandering, punt. En daarom zei hij ja. Hij zou in de herfst beginnen en hij beloofde me dat hij me altijd als dat kon zou opzoeken en dat ik in de zomer en tijdens de vakanties bij hem zou zijn. Het kwam geen seconde in hem op dat ik met hem mee wilde gaan, net zoals het niet in mijn moeder opkwam dat ik niet voorgoed bij haar en Peter wilde intrekken. Maar ik was het zat dat mijn ouders – mijn moeder – alles voor mij beslistten. Zij kon haar stralende nieuwe leven met een nieuwe man en nieuwe kinderen krijgen, maar mij kreeg ze er niet bij. Ik besloot dat ik met mijn vader mee zou gaan.

Dat ging niet zonder slag of stoot. Er werden advocaten gebeld en bijeenkomsten belegd. Mijn vaders vertrek werd eerst een paar weken en toen een paar maanden uitgesteld, omdat ik uren aan een vergadertafel zat in een of ander kantoor, terwijl mijn moeder met rode ogen en ontzettend zwanger me blikken toewierp alsof ik een verrader was, en dat vond ik zo ironisch dat het bijna grappig werd. Bijna. Mijn vader was stil wanneer haar advocaat en die van hem mij voor de zoveelste keer lieten verklaren dat

het mijn eigen keuze was en dat hij er niet op had aangedrongen. De stenograaf van de rechtbank kreeg een kleur en deed net alsof ze niet de hele tijd zat te kijken naar Peter Hamilton, die naast mijn moeder zat. Hij hield haar hand vast met het ernstige gezicht dat ik van hem kende als zijn team in de blessuretijd zat. Na ongeveer vier maanden gewurm en gedoe werd er besloten (verrassing!) dat ik deze beslissing zelf mocht nemen. Mijn moeder was in alle staten, omdat zij er natuurlijk niets van begreep dat je deed wat je wilde en alleen wat jij wilde, ongeacht de gevoelens van anderen.

Sinds ik ben vertrokken is onze relatie op z'n zachtst gezegd lauwtjes. Volgens de omgangsregeling ben ik verplicht om haar in de zomer en tijdens de vakanties te bezoeken, wat ik met net zoveel enthousiasme deed als ieder ander die een uitspraak van de rechtbank opvolgt. Elke keer werd onmiddellijk weer hetzelfde duidelijk: mijn moeder wilde gewoon een frisse start. Ze had er totaal geen behoefte aan om over ons leven hiervoor te praten of over de rol die zij er wel of niet in had gespeeld om ervoor te zorgen dat het tot het verleden behoorde. Nee, ik moest maar naadloos in haar nieuwe leventje passen en nooit meer achteromkijken. Het is heel wat anders wanneer je wordt gedwongen om een ander te zijn dan als je dat uit eigen vrije wil doet. Bij haar kwam ik dus in verzet.

In die twee jaar dat we rondzwierven miste ik mijn moeder wel. Toen ik in die eenzame, onzekere begindagen echt heimwee had, miste ik niet zozeer ons oude huis, mijn vrienden of iets anders, als wel de troost waar zij voor stond. Het waren kleine dingen, zoals haar geur, de manier waarop ze mij altijd een te stevige knuffel gaf en het feit dat ik genoeg op haar leek om me al veilig te voelen als ik alleen maar naar haar keek. Maar dan bedacht ik dat ik niet

echt naar haar verlangde, maar naar een soort illusie, naar degene die ik dacht dat zij was. Naar degene die genoeg om ons gezin gaf om het niet uiteen te laten vallen. Die zoveel van het strand hield dat ze er altijd voor in was om spontaan de spullen te pakken en erheen te gaan, ongeacht het weer, het seizoen of de vraag of we het ons wel konden veroorloven om te overnachten in het Poseidon, een verlopen motel met uitzicht op zee. Degene die aan het uiteinde van de bar in de Mariposa, met een bril op het puntje van haar neus, de bonnetjes zat door te nemen in de tijd tussen het serveren van de lunch en het diner in. Die voor de open haard vierkante stukjes stof van onze oude kleren aan elkaar naaide om quilts te maken, zodat we onder onze eigen herinneringen sliepen. Ik was niet de enige die er niet meer was; zij was er ook niet meer.

Maar ik dacht niet het meest aan mijn moeder op de eerste dag op een nieuwe school, als we niet bij elkaar waren op een feestdag en zelfs niet als ik een flits van haar op televisie zag wanneer ze tijdens een Defriese-wedstrijd in beeld kwam voor ik de kans kreeg om naar een ander kanaal te zappen. Vreemd genoeg gebeurde dat vooral als ik 's avonds stond te koken. Als ik in een vreemde keuken stond en vlees stond te braden en een in stukken gesneden groene paprika bij een saus uit een pakje deed. Als ik in de schemering een blik soep openmaakte, wat kip en een zak chips pakte om van niets iets te maken.

Altijd als mijn vader kwam om de leiding in een nieuw restaurant over te nemen, was er altijd wel iemand die weerstand bood. Iemand die alle kritiek persoonlijk opvatte, zich tegen elke verandering verzette en stevast de woordvoerder van het legertje klagers werd. Opal was zo iemand in de Luna Blu.

Zij was de huidige manager, het lange meisje met de tatoeages dat er gisteren voor had gezorgd dat er een serveerster bij onze tafel kwam. Toen ik de volgende dag vroeg in de avond binnenkwam was ze gekleed als een pin-upgirl in oude stijl: haar donkere haar was opgestoken, ze droeg felrode lippenstift, een spijkerbroek en een pluizig roze truitje met parelknopen. Ze was heel aardig toen ze een cola voor me neerzette en ze lachte en was erg beleefd toen ze mijn bestelling opnam. Maar toen ik eenmaal mijn eten had gekregen en zij bij mijn vader ging zitten om te praten, was het wel duidelijk dat mijn vader zijn handen vol zou krijgen.

‘Het is een slecht idee,’ zei ze tegen hem aan het andere eind van de bar. ‘De klanten zullen in opstand komen. Ze verwachten rozemarijnbroodjes.’

‘De vaste klanten verwachten die,’ antwoordde mijn vader. ‘Maar je hebt niet veel vaste klanten. En het is een feit dat zo’n gratis voorgerecht geen economisch of praktisch doel heeft. Je wilt dat er meer mensen meer drank en eten gaan bestellen en niet dat er een paar mensen zijn die hun buikje rond eten met gratis brood.’

‘Maar het heeft wél een doel,’ zei Opal op tamelijk scherpe toon. ‘Als mensen de broodjes hebben geproefd, worden ze hongerig en zullen ze meer bestellen dan ze normaal gesproken zouden doen.’

‘Dus die mensen die ik gisteravond zag, die goedkoop bier dronken en de broodjes aten en verder niets anders bestelden, waren een uitzondering?’ vroeg mijn vader.

‘Er zaten gisteren maar een stuk of twee mensen aan de bar!’

Mijn vader stak zijn wijsvinger op. ‘Dat bedoel ik.’

Opal keek hem alleen maar aan terwijl ze rood werd. Het was nu eenmaal een feit dat niemand stond te springen

van blijdschap als hun baas er iemand van buiten bij haalde die kwam vertellen dat wat zij deden niet werkt. Het maakte niet uit of het restaurant verlies draaide of de slechtste reputatie, vieste wc's of het smerigste eten had, en dus baat zou hebben bij welke verbetering dan ook. Mensen klaagden in het begin altijd. De werknemers die er het langst zaten deden dat meestal het hardst, en dat was de reden dat EAT INC hen vaak ontsloeg voordat wij ook maar in beeld verschenen. Op de een of andere manier ging het hier anders, en daarom was het moeilijk.

'Oké,' zei ze met een beheerste en gelijkmatige stem, 'stel dat we de broodjes afschaffen. Wat gaan we de klanten dan aanbieden? Zoute krakelingen? Pinda's? Misschien kunnen ze de schillen op de grond gooien om bij te dragen aan een sfeer die er volgens jou niet is?'

'Nee.' Mijn vader lachte. 'Ik dacht eigenlijk meer aan augurken.'

Opal staaarde hem aan. 'Augurken?'

Ik keek hoe hij de menukaart die voor hem lag oppakte. Het was dezelfde kaart die ik vanochtend op onze keukentafel had aangetroffen, vol met aantekeningen en doorhalingen gemaakt met een zwarte Sharpie-pen. Hij zag er zo toegetakeld uit dat hij wel op een van mijn werkstukken voor Engels leek die ik had teruggekregen van meneer Reid-Barbour, de strengste leraar op mijn laatste school. Een eerste blik leerde al dat het er niet best uitzag voor de meeste voorgerechten en voor alle desserts.

Nu legde hij de kaart tussen hen in op de bar en Opal sperde haar ogen wijder open. Ze keek zo verslagen dat ik het niet meer kon aanzien en me maar weer stortte op de sudoku in de krant die iemand op de bar had laten liggen. 'O, mijn god,' zei ze met lage stem. 'Je gaat alles veranderen, of niet soms?'

‘Nee,’ zei mijn vader.

‘Je hebt al onze vleesgerechten doorgestreept!’ Ze hield haar adem in. ‘En de voorgerechten! Er blijft niets meer over!’

‘Jawel, hoor,’ zei mijn vader kalm. ‘De augurken.’

Opal boog zich met half samengeknepen ogen wat dieper over de kaart. ‘Niemand bestelt augurken.’

‘Dat is echt jammer,’ zei mijn vader, ‘want ze zijn heel lekker. Uniek. En heel erg economisch. Het ideale gratis voorafje.’

‘Wil jij klanten bij binnenkomst gefrituurde augurken geven?’ wilde Opal weten. ‘Dit is een Italiaans restaurant!’

‘Dat brengt me op mijn volgende vraag,’ zei mijn vader, die de menukaart omdraaide. ‘Als dat zo is, waarom heb je dan guacamole, taco's en fajita's op de kaart staan? Of zelfs gefrituurde augurken?’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je weet vast wel dat de vorige eigenaren hier een heel succesvol Mexicaans restaurant runden. Toen er een nieuw management kwam en de kaart veranderde, leek het niet meer dan logisch om de populaire schotels op de kaart te laten staan.’

‘Dat weet ik inderdaad,’ zei mijn vader. ‘Maar dat weet de GMOS niet.’

‘De GMOS?’

‘De gemiddelde man op straat. De gemiddelde klant – mensen die langslopen – op zoek naar een eettent.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Wat ik wil zeggen is dat dit restaurant in een identiteitscrisis zit. Je bent de weg kwijt, en het is mijn taak je op het rechte pad te zetten.’

Opal staaarde hem aan. ‘Door alles te veranderen?’

‘Niet alles,’ antwoordde hij terwijl hij de menukaart omdraaide. ‘Augurken. Niet vergeten!’

Het was niet fraai. Tegen de tijd dat ze klaar waren en mijn vader bij mij kwam zitten, zag hij er uitgeput uit, ter-

wijl het toch niet de eerste keer was dat hij dit deed. Opal verdween de keuken in en ze liet de deur met een klap achter zich dichtvallen. Even later viel er iets met veel kabaal op de grond, gevolgd door een vloek.

‘Nou,’ zei mijn vader, die een barkruk naast mij naar zich toe trok en erop ging zitten. ‘Dat ging goed.’

Ik glimlachte en schoof mijn bord naar hem toe, zodat hij wat van de chips en salsaus kon nemen die ik had laten staan. ‘Ze is blijkbaar nogal dol op broodjes.’

‘Het gaat niet over de broodjes.’ Hij nam wat chips, rook eraan en legde ze weer terug. ‘Ze is gewoon haar zone aan het verdedigen.’

Ik trok verrast mijn wenkbrauwen op. Sinds dat hele Peter Hamilton-gedoe was mijn vaders liefde voor het basketbalteam van Defriese geslonken tot een absoluut minimum, wat begrijpelijk was. Maar hij was zo lang fan geweest en de legende en het jargon van het team hadden zo’n groot deel van zijn leven uitgemaakt dat sommige gewoonten er helemaal in gesleten waren. Zoals het toepassen van de beroemdste aanvalsmoeyve van Mclean Rich – die eruit bestond de tegenstander af te leiden met een of andere pass of manoeeyve, zodat die niet opmerkte wat er achter hem gebeurde – als hij vermoedde iemand hem probeerde te beïnvloeden. Mijn vader had niet door dat hij in basketbaltermen sprak, of wilde het niet toegeven, en daarom zei ik ook maar niets.

‘Ze draait nog wel bij,’ zei ik dus maar. ‘Je weet dat het eerste gesprek altijd het moeilijkste is.’

‘Klopt.’ Ik keek toe hoe hij met een hand door zijn haar streek en de lok weer op zijn voorhoofd liet terugvallen. Hij had altijd een lang en slordig kapsel gehad, waardoor hij er jonger uitzag dan hij was, hoewel de echtscheiding voor een paar rimpels bij zijn ogen had gezorgd. Toch had zijn

aantrekkelijkheid er tot nu toe altijd voor gezorgd dat er op een gegeven moment sprake was een nieuwe vriendin, zo niet wannabe-stiefmoeder, op de plek waar we waren neergestreken.

‘Maar,’ zei ik, ‘ben je klaar voor de laatste nieuwtjes?’

Hij leunde achterover en haalde diep adem. Toen sloeg hij zijn handen tegen elkaar aan en schudde ze vervolgens uit, alsof hij zichzelf weer opstartte, waarna hij zei: ‘Jazeker, kom maar op.’

Ik haalde een lijst uit mijn zak, die ik op de bar openvouwde. ‘Goed,’ begon ik. ‘Alle huishoudelijke apparatuur doet het, behalve de kabeltelevisie, die nog niet de helft van de kanalen geeft, maar dat wordt morgen opgelost. De vuilnis wordt op donderdag opgehaald en het gft-afval op dinsdag. Ik kan me maandagochtend inschrijven op school als ik me vroeg meld en al mijn gegevens meeneem.’

‘Waar is het?’

‘Ongeveer tien kilometer van huis. Maar een straat bij ons vandaan stopt een bus die ik kan nemen.’

‘Mooi,’ zei hij. ‘En boodschappen?’

‘Ik heb vanochtend een supermarkt gevonden en heb boodschappen gedaan. Het broodrooster is kapot en daarom heb ik een nieuwe gekocht. O, en ik heb een reserve-sleutel laten maken.’

‘Heb je al met de burens kennismemaakt?’

Terwijl ik mijn cola oppakte en een slokje nam, dacht ik aan de jongen die ik op onze veranda had aangetroffen. Dat was niet echt een ontmoeting, dus ik schudde mijn hoofd. ‘Maar ik denk dat er rechts van ons een gezin woont – leraren. En links studenten. Ik heb de hele nacht basgedreun gehoord.’

‘Ik ook,’ zei hij terwijl hij weer over zijn gezicht wreef. ‘Maar ik kon toch al niet slapen.’

Ik keek naar de menukaart met de aantekeningen erop, die aan de ander kant naast hem lag. 'Augurken dus?'

'Jij hebt ze gisteren gegeten,' zei hij. 'Die waren toch lekker?'

'Beter dan deze taco's. Ze vielen meteen al uit elkaar toen ik ze oppakte.'

Hij pakte een vork en nam een hap van het eten op mijn bord. Hij kauwde met een uitgestreken gezicht, waarna hij hem weer neerlegde en zei: 'Het vlees is niet goed uitgelekt. Dat is al het halve werk voor een goede taco. Bovendien zit er te veel koriander in die salsasaus.'

'Maar de trouwe klanten bestellen ze wel,' bracht ik hem in herinnering.

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik ben bang dat zij zich bij de broodjesmensen moeten scharen.'

'*Vive la révolution*,' zei ik om hem aan het lachen te maken. En dat lukte ook min of meer.

We hoorden nog een klap uit de keuken komen, deze keer gevolgd door een hele hoop gekletter. Hij zuchtte en zette zich af tegen de bar. 'Het is tijd om kennis te maken met het keukenpersoneel,' zei hij zonder enig enthousiasme in zijn stem. 'Red jij je wel vanavond?'

'Ja, hoor,' zei ik. 'Ik moet nog een hele hoop uitpakken.'

'Nou, bel me maar, of kom hier terug als je je eenzaam voelt. Ik probeer op een redelijke tijd thuis te zijn.'

Ik knikte en sloot mijn ogen toen hij me kuste, mijn haar in de war maakte en achter me langs wegliep. Toen ik hem nakeek en zijn langzame tred en zijn verkrampte schouders zag, voelde ik dezelfde steek die sinds de scheiding mijn tweede natuur was geworden omdat ik hem wilde beschermen. Daar bestond vast een term voor, voor wederzijdse afhankelijkheid, waarbij een dochter zich te veel gedraagt als een echtgenote als de echte echtgenote de benen

heeft genomen. Maar wat kon ik anders? Wij hadden alleen elkaar. Meer niet.

Mijn vader kon wel voor zichzelf zorgen. Dat wist ik. Net zoals ik wist dat er een heleboel dingen in zijn leven waren die ik niet kon herstellen, hoe hard ik ook mijn best deed. Dat was misschien wel de reden dat ik zo mijn best deed voor de dingen die ik wél aankon. Het huis voor ons inrichten, met oog voor de details om de chaos waar wij voor hadden gekozen zo beperkt mogelijk te houden. Ik kon zijn gebroken hart niet voor hem lijmen en hem zijn liefde voor het basketbalteam niet teruggeven, maar een nieuw broodrooster kopen, voor genoeg zeep en keukenrollen zorgen en instemmen met de augurken? Dat kon ik best.

Helemaal omdat ik niet wist of ik nog een keer de kans zou krijgen om het te doen. Ik zat in de eindexamenklas en mijn aanmelding voor een vervolgopleiding was al verstuurd, wat op z'n zachtst gezegd een hele toer was geweest, gezien mijn uitgebreide schoolgeschiedenis. Ik wist dat ik in de herfst, net als de twee jaar hiervoor, ergens anders zou wonen en wéér niet zou weten waar dat was. Wat ik wel zeker wist, was dat ik in mijn eentje zou gaan. Ik werd zo verdrietig van die gedachte dat ik nu alles wat ik kon voor mijn vader wilde doen, als een soort spaarpot voor mijn uiteindelijke afwezigheid.

Ik betaalde mijn rekening – dat was weer een van mijn vaders regels: geen gratis maaltijden – stond op en liep naar buiten voor de korte wandeling naar huis. Het was een frisse dag, begin januari, met van dat snel verdwijnende middaglicht dat je het gevoel geeft dat de duisternis je besluipt. Ik wilde net een steeg links van de Luna Blu inslaan, omdat ik bijna zeker wist dat het een kortere weg naar onze straat was, toen ik Opal tegen het lijf liep. Ze zat met haar rug naar me toe op een melkkrat bij de zijdeur van het res-

taurant en praatte met een jongen in een spijkerbroek en met een schort voor die een sigaret stond te roken.

‘Ik bedoel, je moet maar durven, om binnen te stormen en jezelf een expert op alle terreinen te noemen,’ zei ze. ‘O, en je kan gewoon zien dat hij het gewend is dat vrouwen zich voor zijn voeten werpen en hem overal gelijk in geven, ook als het nergens op slaat en bijna beledigend is. Die man is duidelijk verliefd op zichzelf. Ik bedoel, heb je zijn haar gezien? Wat ben je voor een volwassen vent als je geen kapsel kan vinden dat bij je leeftijd past?’

De lange, dunne jongen met de sigaret – en een behoorlijk vooruitstekende adamsappel – schoot in de lach en knikte naar mij terwijl ik hen naderde. Opal draaide zich ook lachend om. Toen sperde ze haar ogen wijd open en sprong ze op. ‘Hallo,’ zei ze, iets te snel. ‘Eh... ik had niet door... Hoe vond je het eten? Heeft het gesmaakt?’

Ik knikte zonder iets te zeggen en stak mijn handen in mijn zakken terwijl ik tussen hen door liep. Ongeveer twee tellen later hoorde ik voetstappen achter me; iemand haalde me rennend in.

‘Wacht!’ riep Opal. En toen: ‘Alsjeblieft?’

Ik bleef staan en draaide me om. Van dichtbij zag ze er ouder uit dan ik had beseft. Ze was waarschijnlijk begin dertig, in plaats van achter in de twintig. Ze had rode wangen, misschien van de kou of van verlegenheid. Ze zei: ‘Hoor eens, ik was gewoon stoom aan het afblazen, oké? Het was niet persoonlijk bedoeld.’

‘Geef niets,’ zei ik tegen haar. ‘Het heeft niets met mij te maken.’

Ze keek me even aan en sloeg toen haar armen voor haar borst over elkaar. ‘Het is gewoon...’ begon ze, maar toen stopte ze om adem te halen. ‘Het is nogal irritant als je ineens zo onder de loep wordt genomen. Ik weet dat het

geen excuus is, maar ik zou het waarderen als jij niet... je weet wel...'

'Ik zal het niet doen,' zei ik.

Opal knikte langzaam. 'Bedankt.'

Ik draaide me om en wilde verder lopen, met mijn hoofd omlaag vanwege de kou. Ik had nog maar een paar stappen gezet toen ik haar hoorde zeggen: 'Hé, ik heb je naam niet goed verstaan. Hoe heet je?'

Ik koos nooit zelf het moment uit; het koos mij altijd. Op de een of andere manier wist ik precies wat zou werken op het moment dat het nodig was.

'Ik heet Liz,' zei ik, me naar haar omdraaiend.

Ik vond het wel goed klinken. Eenvoudig, drie letters.

'Liz,' herhaalde ze, alsof ze een deal met me sloot. 'Aangenaam kennis met je te maken.'

Eenmaal thuis pakte ik mijn koffer uit, borg ik de rest van de boodschappen op en verplaatste ik onze bank vier keer in de huiskamer voor ik besloot dat de plek waar mijn vader en ik hem zonder erover na te denken het eerst hadden neergezet de beste plek was. Maar om er helemaal zeker van te zijn plofte ik erop neer met een glas melk erbij en startte ik mijn laptop op.

Mijn startpagina van Ume.com was nog steeds die van Beth Sweet. Bovenaan stond een foto van mij die op het strand was genomen, met onze bungalow als een vage roze-groene vlek op de achtergrond. Er stond een lijst van mijn activiteiten (jaarboek, vrijwilligerswerk, leerlingenraad) en interesses (reizen, lezen, uitgaan met mijn vrienden). Die vrienden stonden er vlak onder, alle honderdtweeënveertig. Het ene na het andere kleine gezicht dat ik waarschijnlijk nooit meer zou zien. Ik scrolde naar beneden, naar de opmerkingen, en keek er even een paar door:

Meid, we missen je nu al! De laatste vergadering was dood-saaï zonder jou.

Beth, ik hoorde van Misty dat je bent verhuisd. Wat kort dag, ik hoop dat alles goed gaat. Bel me!

Zeggen we geen gedag meer?

Ik boog me wat dieper over het beeldscherm, las die vijf woorden opnieuw en daarna nog een keer. Ik klikte op het gezicht dat ernaast stond om naar Michaels startpagina te gaan.

Daar was hij dan, zittend op een dijk aan zee in zijn surfpak, met zijn natte haar dat achter in zijn nek omhoogstak. Hij keek naar rechts, naar de zee, niet naar de camera, en toen ik hem zag voelde ik vlinders in mijn buik. We kenden elkaar nog maar een paar maanden, sinds we elkaar op een ochtend op het strand waren tegengekomen toen ik aan het wandelen was en hij de golven opzocht. Wekenlang troffen we elkaar tussen kwart voor en kwart over zeven 's ochtends en ontstond er... tja, uiteindelijk dus niets.

Maar hij had gelijk. Ik had geen afscheid genomen. Het was, net als altijd, makkelijker geweest om gewoon te verdwijnen en mezelf het gedoe van het vaarwel zeggen te besparen. Nu gleed mijn vinger over de touchpad en bewoog ik de cursor naar zijn opmerkingenvak, maar toen stopte ik. Wat had het voor zin? Alles wat ik nu zou zeggen, zou alleen maar mosterd na de maaltijd zijn.

Om eerlijk te zijn had ik na de scheiding van mijn ouders niet veel vertrouwen meer in relaties, en ik had geen enkele behoefte om er zelf een te beginnen. Thuis had ik verschillende vriendinnen gehad die ik vanaf de basisschool

kende, meisjes met wie ik in een voetbalteam zat en met wie ik op de middelbare school bevriend bleef. Ik had een paar vriendjes gehad en mijn hart was meer dan eens gebroken. Ik was een gewoon meisje in een gewone stad, tot de scheiding kwam.

Toen viel ik ineens buiten de groep: niemand had een stiefvader die basketbaltrainer was, mijn ouders hadden een schandaal veroorzaakt, en als klap op de vuurpijl was er een tweeling onderweg. Het was allemaal zo openbaar en afschuwelijk, en ook al probeerden mijn vrienden er voor me te zijn, toch was het te moeilijk om uit te leggen wat ik allemaal voelde. Daarom trok ik me terug van alles en iedereen. Pas toen we in Petree aankwamen, besepte ik dat ik al aan het veranderen was voordat we steeds verhuisden, dat ik mezelf al opnieuw aan het uitvinden was op de plek waar ik me het meest thuis had gevoeld. Maar als de omgeving nieuw was, kon ik dat zelf eindelijk ook zijn.

Sinds we rondtrokken had ik veel opgestoken over hoe mensen met elkaar omgaan. Ik wist dat we niet voorgoed ergens bleven, en daarom hield ik mijn gevoelens ook maar op een tijdelijk niveau. Dat betekende dat ik makkelijk vrienden maakte, maar nooit een bepaalde kant koos en ook jongens uitzocht met wie het toch nooit serieus zou kunnen worden. Mijn beste vriendschappen begonnen juist meestal als ik al wist dat we binnenkort weer zouden gaan verhuizen. Dan kon ik me helemaal geven en ontspannen zijn, omdat ik wist dat wat er ook zou gebeuren, ik toch snel de benen zou nemen. Daarom begon ik met Michael om te gaan, een jongen die ouder was, niet meer op school zat en met wie ik nooit een toekomst zou hebben. Als dat inderdaad niet gebeurde, dan zou het tenminste geen verrassing zijn.

Ik ging terug naar de pagina van Beth Sweet en meldde me vervolgens af. MAAK NU JE EIGEN ACCOUNT OP UME! Ik typte net mijn e-mailadres en LIZ SWEET in, toen mijn computer een vrolijk piepgeluid maakte en mijn webcam werd geactiveerd.

Shit, dacht ik. Ik zette mijn laptop snel op de koffietafel en liep naar de keuken. Het was het chatprogramma HiThere!, dat al op mijn computer was geïnstalleerd en dat ik er met geen mogelijkheid af kon krijgen. Dat was ook geen probleem geweest, omdat niemand van mijn vrienden het gebruikte. Maar iemand anders helaas wel.

‘Mclean?’ Toen niets, behalve wat ruis. ‘Schatje? Ben je daar?’

Ik leunde tegen de koelkast en sloot mijn ogen, terwijl mijn moeders smekende stem ons lege huis binnendrong. Dit was haar laatste redmiddel als ik haar sms-berichten en e-mails had genegeerd, de enige manier waarop ze me altijd op de een of andere manier te pakken kreeg.

‘Nou,’ zei ze, en ik wist dat als ik naar mijn beeldscherm zou kijken, ik haar te zien zou krijgen, reikhalzend om mijn gezicht te ontdekken in de zoveelste kamer die zij niet herkende. ‘Ik neem aan dat je niet thuis bent. Ik had even een minuutje de tijd en wilde je gedag zeggen. Ik mis je, schatje. En ik zat te denken aan je aanmeldingen en of je al iets had gehoord. Als je aan Defriese wordt aangenomen, dan kunnen we...’

Ze werd onderbroken door een plotselinge gil, gevolgd door een tweede. Toen hoorde ik gebabbel en wat geworstel voor ze weer iets zei.

‘Oké, je mag op mijn schoot zitten, maar wel voorzichtig doen met de computer. Connor! Wat zei ik nou net?’ Nog meer gesmoorde geluiden. ‘Madison, schatje, kijk maar in de camera. Kijk, daar! Zie je haar? Kan je hallo zeggen tegen

Mclean? Zeg: hallo, Mclean! Hallo, grote... Connor! Geef dat potlood eens hier. Jullie zijn echt...'

Ik zette me af tegen de koelkast en liep door de keuken-deur naar het terras. Het was helder buiten en de lucht was koud. Ik stond alleen maar te kijken naar de basket toen haar stem uiteindelijk achter me wegviel.

Vanaf het punt waar ik stond, kon ik een deel van de eetkamer van het huis ernaast zien, waar een vrouw met kort, kroezend haar aan het hoofd van de tafel zat. Ze droeg een geruite trui en een bril. Er stond een leeg bord voor haar neus, waarop netjes een mes en een vork gekruist lagen. Links van haar zat een man, ik denk haar echtgenoot, lang en dun, en ook met een bril, die een glas melk dronk. Hun gezichten stonden serieus en hun aandacht leek gericht op degene die tegenover hen zat. Maar ik kon alleen een schaduw zien.

Ik ging weer naar binnen en bleef in de keuken even staan luisteren. Niets dan stilte, behalve het geruis van de koelkast. Toch liep ik voorzichtig naar mijn laptop en gluurde stiekem om me ervan te verzekeren dat ik alleen de screensaver zag, waarna ik weer ging zitten. Zoals ik al had verwacht, zag ik een HiThere!-tekstballonnetje dat vrolijk van links naar rechts stuiterde in afwachting van mijn terugkomst.

Wilde gedag zeggen, wat jammer dat je er niet bent! We zijn de hele avond thuis, bel me en vertel me alles over je nieuwe huis. Ik hou van je. Mam.

Mijn moeder heeft een olifantenhuid, ik meen het. Ik kon haar duizend keer vertellen dat ik haar niet wilde spreken en dat ik wat ruimte nodig had, maar dat maakte haar niets uit. Wat haar betreft was ik niet woedend en probeerde ik niet haar te ontlopen. Ik had het gewoon druk.

Ik klapte mijn laptop dicht en had er ineens helemaal geen zin meer in om een nieuwe Ume.com-account te maken. Toen ging ik ontspannen achteroverzitten en staarde naar het plafond. Een tel later begon het basgedreun weer aan de andere kant van het huis.

Ik stond op en liep door de gang naar mijn kamer. Vanaf mijn bed had ik een prima uitzicht op het kleine witte huis rechts achter de heg. Er stonden nog steeds een paar auto's op het gazon en nu zag ik een SUV die ernaast parkeerde, tegen de stoep botste en bijna de brievenbus omverduwde. Even later ging de achterklep open en een gedrongen jongen in een schippersjas sprong uit de auto. Hij floot op zijn vingers, iets wat ik altijd heb bewonderd, en liep naar de achterklep, waar hij aan iets begon te trekken, terwijl er een paar jongens door de voordeur kwamen om hem te helpen. Even later droegen ze een thuistap naar binnen. Toen de deur eenmaal achter hen dicht was gevallen, klonk het basgedreun nog harder.

Ik keek door de straat in de richting van de Luna Blu en overwoog het aanbod van mijn vader om daarnaartoe te gaan aan te nemen. Maar het was koud, ik was moe en ik kende daar ook helemaal niemand. Dus ging ik maar weer terug naar de keuken.

In het huis van de burens was het echtpaar van de eetkamer naar de keuken gegaan, waar de vrouw in de geruite trui bij het aanrecht stond, terwijl haar man de kraan open-draaide en een stapel borden in de gootsteen zette. Zij was aan het praten en bleef maar hoofdschuddend kijken naar de achterdeur, en een tijdje later stak hij zijn natte, druipende hand uit om in haar schouder te knijpen. Ze leunde tegen hem aan, met haar hoofd tegen zijn borstkas, en zo stonden ze samen terwijl hij doorging met de afwas.

Het was net een onderzoek naar contrasten. Het leek

alsof ik een keus kreeg: de luidruchtige studenten voor wie de avond nog maar net was begonnen en het echtpaar van middelbare leeftijd voor wie de avond ten einde liep. Ik ging terug naar de bank om er weer op te gaan liggen, maar deze keer schoof ik eerst de laptop een stukje van me af. Ik bleef een tijdje naar het plafond staren en onder me voelde ik de basdreun zachtjes vibreren. *Bonk. Bonk. Béng. Béng.* Het had wel iets troostends, die geluiden uit het leven van anderen om me heen, fraai of niet. Daar was ik dan, te midden van die levens, als een pasgeborene die lag te wachten tot m'n leven zou beginnen.

Ik schrok wakker van een klap.

Ik kwam overeind en wist eerst niet waar ik was. Dat was niet ongevoel tijdens de eerste dagen in een nieuw huis en daarom raakte ik niet in paniek, zoals vroeger. Toch duurde het even voor ik weer een beetje was bijgekomen en mijn hartslag was gedaald, waarna ik van de bank kwam om op onderzoek te gaan.

Het duurde niet lang voor ik de bron van het lawaai had gevonden. Een bloempot die op de rand van onze veranda stond was kapotgevallen en er lag overal aarde omheen. De vermoedelijke dader, een brede gast met een universiteits-t-shirt aan en een kralenketting om zijn nek, strompelde weer in de richting van het feest bij de burens, terwijl er een groepje mensen op de veranda stond te lachen en te klappen.

'O, o!' riep een magere jongen met een parka aan, naar mij wijzend. 'Kijk uit, Grass. Je bent er gloeiend bij!'

De brede jongen draaide zich wankel om en keek mij aan. 'Sorry!' riep hij vrolijk uit. 'Maar je bent toch cool?'

Ik wist niet precies hoe hij dat bedoelde, maar ik wist wel dat ik zo meteen een bezem en een vuilniszak moest pak-

ken. Voor ik kon antwoorden stapte er een roodharig meisje in een gewatteerde jas over het grasveld tussen onze huizen. Ze hield een blikje bier in haar hand. Ze maakte het open, gaf het aan de jongen en fluisterde iets in zijn oor. Even later kwam hij weer mijn kant op en stak het naar mij uit als een soort zoenoffer.

‘Voor jou,’ zei hij, terwijl hij een soort grappige buiging maakte waarbij hij bijna omviel. Iemand joelde achter hem. ‘Geachte dame.’

Nog meer gelach. Ik stak mijn hand uit en nam het blikje aan, maar zei verder niets.

‘Zie je wel?’ zei hij, wijzend naar mij. ‘Ik wist het! Cool.’

Ik was dus cool. Blijkbaar. Ik keek hoe hij terug naar zijn vrienden ging en langs het groepje het huis in liep. Ik wilde net het blikje bier in de heg leeg laten lopen en op zoek gaan naar die vuilniszak, maar ineens moest ik denken aan het huis aan de andere kant, met dat verdrietige, oudere echtpaar, en ik bedacht me. Mijn namen kozen mij altijd uit en dat had gevolgen voor de handel en wandel van het meisje dat onder die naam door het leven ging. Beth of Lizbet of Eliza zou er nooit over hebben gepiekerd om naar een feestje te gaan met volslagen onbekende mensen. Maar Liz Sweet was misschien wel zo’n meisje. Daarom schoot ik weer naar binnen en pakte ik mijn jas om erachter te komen.

‘Jackson High?’ Het blonde meisje bij de thuistap rolde theatraal met haar ogen. ‘Arm kind. Je vindt het daar vast vreselijk.’

‘Het is een gevangenis,’ voegde haar vriendje eraan toe. Hij droeg een zwart t-shirt, een lange jas en een ring door zijn neus als een Spaanse stier. ‘Als de goelag, maar dan met een bel.’